ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΣ

Ο ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΜΟΡΓΚΑΝ

Τοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΙΞΜΕΛΕΝ, Ἰατροῦ τῶν πειρατῶν τῶν Ἀντιλλῶν ἀπὸ τὸ 1666 ἕως τὸ 1672.

Δ'.

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ὁ Μοργκὰν κατώρθωσε νὰ μπῆ μὲ τὴν πονηρία στὸ φρούριο τοῦ Πουέρτο—Μπέλλο.

Οἱ πειρατὰ ἦσαν πειὰ κύριοι τῆς πόλεως. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι στοὺς δρόμους κ' ὅπου κ' ἂν γύριζε κανεὶς ἀντίκριζε πτώματα. Ὅλη τὴ νύχτα οἱ τυχοδιῶκτες τοῦ Μοργκὰν τὴν ἐπέρασαν σφάζοντας καὶ ξεγυμνώνοντας τὰ θύματά τους. Ὅποιον κ' ἂν συναντοῦσαν μπροστά τους, χωρὶς νὰ κάνουν διάκρισι ἂν ἦταν νέος ἢ γέρος, γυναῖκα ἢ παιδί, τὸν σκότωναν, χωρὶς κανένα δισταγμό....

Ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀπόγνωσις βασίλευε καὶ κραυγὲς ἀπελπισίας, μπερδεμένες μὲ τοὺς στεναγμοὺς τῶν ἑτοιμοθανάτων, ἀντηχοῦσαν ἀπὸ παντοῦ.

Ἀλλὰ ἡ πιὸ φριχτὴ σκηνὴ τῆς δραματικῆς ἐκείνης νύχτας διαδραματίστηκε μέσα στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δομενίκου, τὴ μητρόπολι τῆς νήσου.

Ἐκεῖ μέσα εἶχαν καταφύγει περὶ τὰ πεντακόσια γυναικόπαιδα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ πειραταὶ δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ μποῦν στὸν ἱερὸ αὐτὸ χῶρο. Ἡ φτωχὲς γυναῖκες, κρατῶντας τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά τους, εἶχαν γονατίσει καὶ προσεύχοντουσαν, ἐπικαλούμενες τὴ θεϊκὴ βοήθεια, ὅταν ἔξαφνα κάποιος ἀπὸ τοὺς πειρατάς, περνῶντας ἀπ' ἔξω, εἶδε τὴν ἐκκλησία γεμάτη.

Ἀμέσως ἔτρεξε καὶ τὸ ἀνεκοίνωσε στοὺς ἄλλους συναδέλφους του.

Στὴ στιγμή, ἡ ἄγρια αὐτὴ ὁρδή, ποὺ δὲν εἶχε χορτάσει ἀκόμα ἀπὸ αἷμα, ὥρμησε μανωμένη πρὸς τὸν Ἅγιο Δομένικο.

Σκηνὲς ἀπερίγραπτες ἔλαβαν χώραν κ' ἡ ἐκκλησία βεβηλώθηκε καὶ μετεβλήθη σὲ τόπο ἀκολασίας.

Κραυγὲς ὑπερτάτης ἀκολασίας ἔβγαιναν ἀπὸ μέσα, ἀνακατεμένες μὲ ἄγρια ἀρλιάσματα. Ἡ δυστυχισμένες γυναῖκες προσπαθοῦσαν ν' ἀντισταθοῦν, μὰ οἱ πειραταί, ἀφοῦ ἱκανοποιοῦσαν τὰ κτηνώδη πάθη τους, τοὺς βύθιζαν τὰ μαχαίρια τους στὸ στῆθος.

Μὲ τὴν ἴδια ἐπίσης ἀπανθρωπία ἔσφαξαν καὶ τ' ἀθῶα παιδάκια καὶ τὰ ποδοπατοῦσαν ἀλύπητα, μεταβάλλοντάς τα σὲ πολτὸ σαρκῶν καὶ αἵματος.

Μὰ ἔξαφνα, ἐνῶ πειὰ ἡ σφαγὴ εἶχε τελειώσει κ' οἱ πειραταί, χορταασμένοι ἀπὸ αἷμα, ἑτοιμάζοντουσαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, εἶδαν ἔξαφνα τεράστιες φλόγες νὰ τοὺς περιστοιχίζουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Ὁ Ἅγιος Δομένικος καιγόταν !....

Κι' ἐπειδὴ φυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ φωτιὰ εἶχε ἁπλωθεῖ τόσο γρήγορα, ὥστε ὄχι μόνο ἀπέκλεισε τώρα κάθε ἔξοδο σ' ὅσους βρισκόντουσαν μέσα στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ εἶχε μεταδοθεῖ καὶ στὰ γειτονικὰ οἰκήματα....

Ὁ Μοργκάν, οἱ ὑπαρχηγοί του κ' ὁ ὑποφανόμενος παρακολουθούσαμε ἀπὸ τὴ μεγάλη πλατεία τῆς πόλεως τὴν πυρκαϊά, χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε....

Ἔτσι σὲ λίγο, εἴδαμε τὸ θόλο τοῦ Ἁγίου Δομένικου νὰ πέφτη μὲ πάταγο, θάβοντας κάτω ἀπ' τὰ συντρίμματά του περισσοτέρους ἀπὸ ἑκατὸ πειρατὰς κ' ὅλα τὰ γυναικόπαιδα ποὺ εἶχαν ζητήσει ἄσυλο ἐκεῖ μέσα —ἀπ' τὰ ὁποῖα ὅμως τὰ περισσότερα ἦσαν ἤδη σκοτωμένα.

Ἡ Θεία Δίκη εἶχε τιμωρήσει τοὺς πειρατὰς γιὰ τὴν ἀπανθρωπία τους.

Ὁ Μοργκὰν καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ βλαστημᾶ. Ἔβλεπε ὅτι ἡ ἅλωσις τοῦ Πουέρτο—Μπέλλο τοῦ εἶχε στοιχίσει πολὺ ἀκριβά κ' ὅτι κανένα ὑλικὸ κέρδος δὲν τοῦ εἶχε φέρει ὥς τὴ στιγμή.

Ἡ πυρκαϊὰ ἐντωμεταξύ, βοηθουμένη ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἐπεκτεινόταν πρὸς τὴν ἀνατολικὴ διεύθυνσι τῆς πόλεως.

Τὰ σπίτια, ποὺ ἦταν ξύλινα τὰ περισσότερα, φούντωσαν ἀμέσως καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἀποτεφρωνόντουσαν.

Οἱ κάτοικοί τους, ξεφρενιασμένοι, ἔτρεχαν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ σωθοῦν, μὰ ἐκεῖ τοὺς περίμενε ὁ θάνατος, γιατὶ οἱ πειραταὶ παραμόνευαν... Εἶχαν ἐξαγριωθεῖ μάλιστα ἀκόμα περισσότερο, γιατὶ ἔβλεπαν ὅτι ἡ πυρκαϊὰ θὰ κατέστρεφε ὁλόκληρη τὴν πόλι καὶ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὴ λεηλατήσουν.

Μὰ τώρα ὁ κίνδυνος ἀπειλοῦσε κ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους, γιατὶ ἡ φλόγες τοὺς εἶχαν ζώσει ἀπὸ παντοῦ καὶ σὲ λίγο δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φύγουν ἀπ' τὴν καιομένη πόλι.

Τότε ὁ Μοργκὰν διέταξε τὸ σαλπιγκτή του νὰ σημάνη συγκέντρωσι καὶ σὲ λίγο καμμιὰ πενηντάριὰ μόνο πειραταὶ συγκεντρώθηκαν στὴν πλατεῖα. Ὁ Μοργκὰν μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ξεκίνησαν, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς πόλεως.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, ὁλόκληρη ἡ πόλις καιγόταν...

Ἀπ' ὅλες τὶς διευθύνσεις ὑψωνόντουσαν τεράστιες φλόγες ποὺ ἔφταναν ὥς τὸν οὐρανό.

Ἐμεῖς παρακολουθούσαμε τὸ θέαμα, ἐν ἀσφαλείᾳ πειά, ἀπὸ ἕνα ὕψωμα, ὥς ὅτου ξημέρωσε. Τότε πειὰ ἡ φωτιά, μὴ βρίσκοντας ποῦ νὰ ἐπεκταθῆ, ἄρχισε νὰ σβύνη.

Τέλος, πρὸς τὸ μεσημέρι, ἔσβυσε ἐντελῶς. Μονάχα τ' ἀποκαΐδια κάπνιζαν τώρα.

Ἐγὼ κ' ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Μοργκὰν μαζὺ μὲ καμμιὰ δεκαριὰ πειρατάς, μπήκαμε πάλι μέσα στὸ Πουέρτο—Μπέλλο.

Ἡ καταστροφὴ κ' ὁ θάνατος ἁπλωνόταν παντοῦ. Πλάϊ στὰ ἐρείπια τῶν σπιτιῶν ἔβλεπε κανεὶς ἀπανθρακωμένα πτώματα. Ἄνθρωπος ζωντανὸς δὲν φαινόταν πουθενά. Ὅσοι ἀπ' τοὺς κατοίκους εἶχαν γλυτώσει ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ τὴ σφαγή, εἶχαν καταφύγει στὰ γειτονικὰ δάση.

Σὲ λίγο, ἦρθαν κ' ἄλλοι πειραται, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ ψάχνουν μέσ' στὰ ἐρείπια, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν χρήματα καὶ κοσμήματα. Μονάχα ὅμως μερικὰ δαχτυλίδια καὶ σκουλαρίκια κατώρθωσαν νὰ βροῦν στὰ πτώματα τῶν ἀπανθρακωμένων.

Τότε ὁ Μοργκάν, ὅσο κ' οἱ ἄλλοι πειραταί, ἄφριζαν ἀπ' τὴ λύσσα τους, γιατὶ ὅλα τὰ σχέδιά τους εἶχαν ματαιωθεῖ πειά.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πειρατὰς εἶχαν καεῖ κ' αὐτοὶ ποὺ ἔμεναν, ἦσαν τόσο λίγοι, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γυρίσουν πίσω στὰ πλοῖα τους καὶ μ' αὐτὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ νῆσο τῆς Χελώνης, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὰ κενά.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μοργκὰν σταθῆκε ἐξαιρετικὰ ἄτυχος.

Νέες ὀδυνηρὲς ἐκπλήξεις τὸν ἐπεφύλασσαν ἀκόμα.

Καθὼς πλησιάζαμε στὴν παραλία, ἐξαντλημένοι κ' ἀποκαμωμένοι, εἴδαμε ἔξαφνα ἕναν πειρατὴ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἴχαμε ἀφήσει στὰ καράβια, νὰ ἔρχεται τρέχοντας, λαχανιασμένος, πρὸς τὸ μέρος μας.

Στὸ πρόσωπό του ζωγραφιζόταν ὁ μεγαλείτερος τρόμος.

Ἀνήσυχος ὁ Μοργκάν, τὸν ρώτησε τί συμβαίνει.

Τότε ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, ὅτι τὴν περασμένη νύχτα ἄγριοι ἰθαγενεῖς εἶχαν ἐπιδράμει μὲ μονόξυλα ἐναντίων τῶν καραβιῶν του καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀντίστασι τῶν πειρατῶν ποὺ βρισκόντουσαν σ' αὐτά, τὰ ἐκυρίευσαν κ' ἔσφαξαν ὅλους ὅσους βρῆκαν ἐπάνω.

Μονάχα ὁ ἀγγελιοφόρος τῆς τραγικῆς αὐτῆς εἰδήσεως εἶχε σωθεῖ, πέφτοντας στὴ θάλασσα.

Ἡ θέσι μας γινόταν πειὰ ἀπελπιστική.

Πῶς θὰ γυρίζαμε πίσω ;

Κανένας ἄλλος τρόπος σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε, παρὰ νὰ κυριεύσουμε πάλι ἀπ' τοὺς ἀγρίους τοὺλάχιστον τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ καράβια μας.

Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολο, γιατὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἦσαν πολλοί, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε τώρα ἐλάχιστοι.

Ὁ Μοργκάν, ἀνήσυχος, εἶχε παραδοθεῖ σὲ σκέψεις. Τέλος ὕστερα ἀπὸ μακρὰ σιωπή, μᾶς εἶπε ὅτι τὴ νύχτα θὰ παίζαμε ἕνα παιγνίδι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο. Μᾶς ἔβαλε ὅλους νὰ τοῦ ὁρκισθοῦμε, ὅτι θὰ τὸν ὑπακούαμε τυφλά, ὅτι θὰ κάναμε ὅ,τι κ' ἂν μᾶς διέτασσε καὶ κατόπιν μᾶς ὡδήγησε σ' ἕνα δάσος, ὅπου κρυφτήκαμε, γιὰ νὰ μὴ μᾶς δοῦν οἱ ἰθαγενεῖς.

Σὰν νύχτωσε, ὁ Μοργκὰν μᾶς εἶπε νὰ ἑτοιμαστοῦμε. Σούρνοντας τότε, τραβήξαμε πρὸς τὴν παραλία, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ δράσουμε...

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ σπίτια φούντωναν ἀμέσως καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἀποτεφρωνόντουσαν...